

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **L. M. D., W. E. S. P., t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, čj. OAM-151/LE-LE21-P16-2014, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhala včasnou žalobou, kterou podala jménem svým a svého nezletilého syna, přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2015, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Uvedla, že žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Žalobkyně též požádala o ustanovení advokáta, zejména za účelem řádného doplnění žaloby. Krajský soud žalobkyni vyhověl a soudem ustanovená zástupkyně doplnila žalobu podáním ze dne 31. 12. 2015. Uvedla, že žalobkyně pociťuje důvodnou obavu o život, je proto dán důvod § 12 písm. b) zákona o azylu, obává se pronásledování za zastávání určitých politických názorů, sympatizaci a podporu politické strany, která je vládnoucí stranou potlačována. Žalovaný si sice opatřil zprávy o situaci v Liberijské republice, tyto však hodnotil pouze ve prospěch svého rozhodnutí a zcela odhlédl od toho, že řada mezinárodních organizací konstatuje neutěšený stav a vyjadřuje se k nedostatečným

kontrolním mechanismům, zajišťujícím v zemi právo na ochranu jednotlivců. Žalobkyni pak lze zcela jistě udělit azyl dle § 14, tedy z humanitárních důvodů, žalovaný však nepřihlédl k tomu, že v zemi není ze strany státních orgánů zajištěna ochrana práva svobodně projevovat politické názory, vlastnit majetek, ochrana zdraví dětí před stále přežívajícími a praktikovanými starými zvyky obřízky ze strany skupin obyvatelstva, a tedy je ohrožen život a zdraví žadatelky. Důvodem žádosti žalobkyně je obava ze zabití ze strany členů politické strany UP a také obava z provedení obřízky na dětech, tedy i na nezletilém synovi, jehož jménem žádá o ochranu. Přitom žalobkyně popsala, jak v důsledku faktických výhrůžek přišla o majetek, popsala i nátlak na svoji osobu a úmrtí kamarádky. Ztráty na životech se v souvislosti se zastáváním jiných politických názorů v zemi množí, v Libérii selhávají základní mechanismy právního státu. Došlo zde k prezidentským volbám, které byly oficiálně prohlášeny za svobodné a demokratické, je však zřejmé, že svobodné nebyly, a dochází k přeskupování moci mezi vlivnými skupinami bohatých. Vzhledem na hrozbu vážné újmy, kterou je žalobkyně ohrožena v případě návratu do země původu, lze usuzovat i o nebezpečí, hrozícím jejímu nezletilému synovi a žalobkyně je přesvědčena, že splňují podmínky § 14a zákona o azylu. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Správní orgán reagoval na žalobní námítky písemným vyjádřením ze dne 18. 2. 2016, v němž uvedl, že s nimi nesouhlasí, neboť postupoval v průběhu řízení v souladu se správním řádem i zákonem o azylu, odkázal na obsah správního spisu – žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, protokoly o pohovoru a rozsáhlé použité informace o zemi původu. Rovněž pak na odůvodnění svého rozhodnutí ve věci, které bylo vydáno po zjištění skutečného stavu věci a jeho pečlivého posouzení. Tvrzenými důvody žádosti žalobkyně a jejího nezletilého syna o udělení ochrany je obava z provedení obřízky nezletilým dětem a dále obavy z jejího zabití ze strany členů UP, neboť ona byla členkou politické strany CDC a během prezidentských voleb organizovala politickou kampaň. Žalovaný tvrzení žalobkyně posoudil a dospěl k závěru, že v průběhu řízení neprokázala, že by v zemi původu dlouhodobě, aktivně a cíleně uplatňovala svá konkrétní politická práva a svobody, tím méně pak žalovaný považuje za prokázané, že byla za politickou činnost pronásledována, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Uvedla, že byla členkou strany CDC, během prezidentských voleb organizovala politickou kampaň ve prospěch svého kandidáta ze strany CDC a v důsledku toho jí lidé z opoziční strany UP zapálili její obchod a dům, zabili její přátele a rovněž usilují o její život. Žalovaný však shledal výpovědi žalobkyně o její údajné politické činnosti a s ní souvisejících obavách za naprosto nevěrohodné, a to nejen porovnáním jednotlivých jejích výpovědí mezi sebou, ale i ve vztahu k objektivním skutečnostem stran politického dění v Libérii. Především znalosti a vědomosti ohledně strany CDC či politického dění v Libérii, bez ohledu na nízké vzdělání žalobkyně a její neschopnost psát, rozhodně neodpovídají osobě, která by byla členem jakékoliv strany, či dokonce vedla politickou kampaň, z jejíhož důvodu by jí údajně hrozilo zabití ze strany členů UP. Nelze pak přehlédnout základní neznalosti žalobkyně, ohledně byť jen základních faktů o historii, struktuře, personálním obsazení politické strany, které byla údajně členkou, či informací stran jediné významné strany vůči CDC opoziční, tj. strany vládní, stejně tak jako fakt o programu strany či úspěších jednotlivých jejích představitelů v nejrůznějších typech voleb. Její vědomosti o politickém životě v Libérii jsou naprosto minimální, zcela povrchní a v řadě bodů vůbec neodpovídají reálným skutečnostem a objektivní situaci v zemi. Zde žalovaný odkazuje na podrobnosti,

uvedené na str. 10 a násl. svého rozhodnutí. K závěru o naprosté nevěrohodnosti žalobkyní tvrzených aktivit a politickém pozadí pak vedou i zásadní rozpory v jejích výpovědích, které nedokázala navzdory konkrétním dotazům správního orgánu jakkoliv logicky vysvětlit. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobkyně po dobu svého pobytu ve vlasti v letech 2005 – 2013, vyjma návštěvy Nizozemska, pracovala v totožném obchodě, bydlela se svými dětmi ve svém domě, případně ve vedlejším domě kamarádky či u přátel, pohybovala se volně po ulicích, pokud by tedy bylo skutečně v zájmu kterékoliv osoby či skupiny jí jakkoliv ohrozit na životě, což opakovaně označuje za důvod opuštění vlasti, měla tak taková osoba či skupina nesčetně příležitostí tak učinit. Žalobkyni se však osobně nikdy nic nestalo. Dále pak žalovaný uvedl k problému dětské obřízky, kdy žalobkyně výslovně hovořila o své dceři, že ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o azylu musí být původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace, ovládající stát, jehož je žadatel občanem, pokud by se jednalo o soukromé osoby, pak za předpokladu, že lze prokázat, že stát či jiná veřejná moc, stát kontrolující, není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. A zde žalovaný konstatuje, že z podkladů je patrné, že státní orgány Libérie se snaží ženskou obřízku potírat, z jejich strany tak nelze hovořit o podpoře či toleranci takových nezákonných praktik, provozovaných ze strany soukromých osob a subjektů. Žalovaný proto plně odkazuje na své odůvodnění, které se problémem zabývá na str.17 a násl. rozhodnutí ve věci. K věci pak žalovaný připomíná, že žalobkyně hovoří o dětech, které s ní nejsou na území ČR, nevycestovaly s ní ani v r. 2013 do Nizozemska, ani následně, kdy odcestovala do Norska a neúčastnily se ani jejích cest obchodních, které konala často do jiných zemí afrického kontinentu. Všechny tři její nezletilé děti, které se narodily v Libérii, naopak v této zemi nadále žijí, a to u nejrůznějších „známých“, přítelkyň, či jak sama uvedla, dokonce cizích lidí. Její tvrzení, že právě svým odchodem z vlasti je chtěla ochránit před provedením obřízky tak považuje žalovaný za naprosto absurdní a uvedené toliko účelově. Sama žalobkyně, jak vyplynulo z doplňující výpovědi, má jen povrchní vědomí o tom, kde se aktuálně její děti nacházejí, nepřispívá nijak na jejich výchovu a výživu, nemá žádnou možnost je ochránit před čímkoliv, včetně případné obřízky a její tvrzení o jejich ochraně tak nelze nijak akceptovat. Pokud se pak týká nezletilého syna žalobkyně, s ohledem na obstarané informace žalovaný uvádí, že tento nebezpečný institut obřízky se navzdory dlouhodobému boji státních orgánů týká pouze praktik na dívkách a ženách. Synů žalobkyně se tak netýká. Ve svém vyjádření pak žalovaný shrnul výpovědi žalobkyně, odkázal na své podrobné rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Žalobkyní nově zvolený zástupce – Organizace pro pomoc uprchlíkům – pak reagovala na písemné vyjádření žalovaného replikou, a to dne 8. 3. 2016. Replika pojednává podrobněji o pronásledování žadatele, pro definici jeho naplnění nepovažuje za nutné přímé pronásledování, či podporu, uvádí, že stačí, pokud orgány země aktům pronásledování nechťejí či nejsou schopny zabránit, a v podstatě tak nečinně přihlížejí. Odůvodněný strach z pronásledování skýtá hrozbu, o níž se cizinec domnívá, že je skutečná, stačí tak hrozba neuskutečněného jednání. Odůvodněnost obav má pak subjektivní a objektivní prvek, duševní rozpoložení osoby musí být podpořeno určitou objektivní situací. Správní orgán přitom, dle přesvědčení žalobkyně, nevzal v jejím případě v úvahu naplnění subjektivního prvku pronásledování. Nevzal však v úvahu ani její politické zaměření a pronásledování na základě uplatňování politických názorů ze strany politické strany UP, nevypořádal její

subjektivní odůvodněný strach. Žalobkyně uvedla, že prosazovala zvolení kandidáta své strany prostřednictvím kampaně, komunikovala s lidmi, vystupovala na veřejnosti, jezdili do různých měst. Ohledně znalostí o své straně uvedla relevantní informace, potřebné pro výkon své činnosti v rámci strany, na občasné nesrovnalosti by mělo být hleděno s ohledem na časový odstup od těchto událostí. Kandidáty své strany žalobkyně jmenovala, a tyto znalosti jsou relevantní. K přesvědčení lidí potřebovala znát zaměření a cíle strany, tyto znala, historický exkurs pro řadové voliče většinou není více významný. Neznalost celého názvu strany UP pak žalobkyně nepokládá za významné, byla členkou strany CDC. O tom, že nebezpečí ze strany UP bylo reálné, vypovídají negativní zkušenosti přátel žalobkyně a jejího manžela, popsala zabití přítelkyně v r. 2011, viděla stopy mučení na jejím těle, podobnou zkušenost měla i se smrtí manžela v r. 2005, který byl zabit v průběhu přípravy voleb. Policie přitom ohledala mrtvé tělo, ale vyšetřováním se nezabývala. Mnoho přátel bylo zabito při mírové demonstraci pořádané stranou CDC, mnoho jich bylo zabito po druhém kole voleb v listopadu 2011. Bezprostřední ohrožení žalobkyně a jejích dětí znamená zapálení obchodu a domu. Postup UP, znamenající zabití člena či podporovatele opoziční strany na základě fotografie, je dle žalobkyně běžný. Replika dále připomíná, že na základě poškození jejího obchodu a domu mohlo dojít i k jejímu napadení a jí předložená fotografie pak dokládá, že se na politickém dění země podílela, na jejím základě také začaly její problémy, znamenala pro opoziční stranu symbol jí zastávaného názoru. Ze strany UP docházelo k stálému psychickému nátlaku na žalobkyni. Svobodný život je základem lidské existence, mj. představuje i právo na soukromý život, uplatňování vlastních politických názorů a právo na svobodný pohyb, toho byla ataky CDC zbavena, byla ohrožována na životě a musela opustit zem. Dále replika připomíná, že druhý pohovor ve věci žalobkyně posuzovala jako doplňující, proto již neuváděla vše, co sdělila v rámci prvního pohovoru. Žalobkyně není znalá právního řádu evropských zemí, odjížděla ze země, neměla dostatek peněžních prostředků a prchnout se třemi nezletilými dětmi do nepřipraveného zázemí v cizině hodnotila jako obtížné. To, že žalobkyně byla následně nucena k prostituci, pak její rozhodnutí ukazuje jako správné. Dlouhodobé odpírání si přímého kontaktu s dětmi je důkazem její péče a vřelého vztahu k nim, s cílem je ochránit a ukrýt v bezpečí. Jasně proto uvedla, že pobývají ve městě Kodivu a je s nimi v telefonickém spojení. U nezletilých dětí žalobkyně je naplněn důvod účelu sloučení rodiny nezletilých dětí s žalobkyní dle § 13 zákona o azylu. V dalším pak replika připomíná mrzačící a životu nebezpečné uplatňování obřízky v Libérii, stát není schopen poskytnout efektivní obranu a mnohé zdroje uvádějí, že tyto praktiky jsou aplikovány i v případě chlapců. K praktikování dochází ze strany soukromých osob a subjektů – zde odkaz na 29. Zprávu o pokroku generálního tajemníka o misi OSN v Libérii, z níž plyne, že státním orgánům se snaha o potírání ženské obřízky nedaří účinně v praxi uplatnit. Přežívání tohoto institutu je naplněním definice pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu.

Při jednání soudu dne 3. 10. 2016 zástupkyně žalobkyně namítla porušení § 12 písm. b) a § 14, i § 14a) ze strany žalovaného a připomněla status uprchlíka, vyplývající z bodu 37 Příručky. Žalobkyně neumí číst ani psát, určité nesrovnalosti ve jménech politických představitelů tak nemohou založit nevěrohodnost její výpovědi. K určitým rozporům pak mohlo dojít i stavem stresu, který žalobkyně prožívala, případně nepřesným tlumočením. Žalobkyně však zcela určitě splňuje podmínku příslušnosti k určité politické skupině. Připomínán je i bod 41 v souvislosti s opodstatněnými obavami žalobkyně a lze jistě i připustit mírné přehnání takových

obav. V r. 2011 propagovala žalobkyně kandidáty své blízké strany mezi obyčejnými lidmi, nepotřebovala mít o straně jako takové podrobné znalosti, stačil její projevený postoj, který činila veřejně. Proběhly reálné útoky na jejího manžela, na její osobu, v r. 2011 zemřela její přítelkyně a v r. 2013 došlo k vypálení jejího domu a obchodu, nemá se kam vrátit. V povolebním období bylo mnoho mrtvých, aniž by došlo k podrobnějšímu vyšetřování. Jako naplnění dalších azylových důvodů je pak spatřováno nebezpečí obřízky nezletilých dětí a rovněž možná nákaza ebolou, která v zemi propukla v letech 2013 – 2015, bylo zjištěno 14 000 případů a 4 800 úmrtí. Nedobrá je pak i celková bezpečnostní situace ve státě a postavení žen ve společnosti, kdy prakticky 77 % žen zažilo sexuální násilí. Návrat samoživitelky čtyř nezletilých dětí by byl problematický, policie může kdykoliv přijít a cokoliv zabrat, což dokladují zprávy HRW z 8. 10. 2013 a MZV z r. 2016. Přítomná tlumočnice anglického jazyka pak tlumočí obsah žalobkynin předloženého dopisu, jedná se o výhrůžku podepsaného muže, s tím, že o žalobkyni ví, pokud se vrátí do země původu, bude jí ublíženo, hrozí jí nebezpečí za její dřívější postoje. Pisatel se zmiňuje o tom, že strana UP o ní ví a nemá se vracet, ví i to, že převezla své děti do pohraničí. Žalobkyně sama poté vypověděla, že od doby, kdy obdržela dopis, ji bolí hlava, neví, jak se o ní tyto lidé mohli dozvědět, snad jediné přes telefonní aplikaci. O násilném průběhu demonstrace předložila materiály, bojí se o svůj život, situace v zemi se změnila, je velmi špatná, chtěla by být s dětmi, ale není to možné. K dotazu soudu, jakou podstoupila v zemi původu výuku, žalobkyně odvětila, že výuka byla velmi chaotická, neprobíhala formou písemného projevu. Textový komunikátor používá k telefonování, volání přes internet nemusí platit. Zná číslice, obchodovala, musela se v Libérii zaregistrovat, zaplatit poplatek a zboží, které přivezla, mělo určitou hodnotu. Aby vydělala, musela vědět, za kolik ho prodat, též musela v Libérii platit daně. Pokud by neměla uvedené problémy, tak by nebyla v ČR, ale se svými dětmi. Žalobkyně předložila soudu rovněž 2 lékařské nálezy. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Pověřená pracovnice žalovaného konstatovala, že v žalobě chybí argumentace k uplatnění § 14 zákona o azylu, současné rozšíření je nepřípustné. Rovněž tvrzení ohledně eboly, informace hovoří o letech 2013 – 2015, tuto skutečnost tedy mohla žalobkyně uplatnit již v průběhu řízení. O zvýšené pozornosti, která byla věci žalobkyně věnována, svědčí 22 stránkové rozhodnutí žalovaného, žalovaný je přitom přesvědčen, že se s argumentací žalobkyně vypořádal podrobně. Její výpovědi byly rozporuplné, o politickém působení hovořila z r. 2005, v r. 2011, poté uváděla, že v r. 2005 byl činný její manžel. Plné rozporů jsou tedy již základní informace o době, kdy se měla politicky angažovat. Z dostupných informací plyne, že obřízka se chlapců netýká, s tímto problémem se žalovaný dle svého přesvědčení vypořádal dostatečně. Samotné politické aktivity žalobkyně nejsou důkazem jakéhokoliv pronásledování. Pokud pak jde o dopis, který zde žalobkyně prezentovala, je psán anglicky, ač pochází ze země původu a je určen obyvatele země, je tedy s podivem, že není psán v mateřštině. Je s podivem, jak mohl pisatel zjistit přesnou adresu žalobkyně, a zástupkyně připomíná, že pisatel dopisu (podepsaná osoba) a odesílatel, uvedený na obálce, jsou rozdílné osoby. Pokud je opravdu situace natolik vážná, jak žalobkyně prezentuje, je s podivem, že odjela ze země bez dětí. Žalobkyně neřešila situaci bezprostředně po volbách, ale až dva roky poté, o mezinárodní ochranu nežádala po přicestování. V letech 2011 – 2013 volně cestovala, žádné obavy nepociťovala. Pokud měla vážnou obavu z obřízky, proč ponechala své děti v zemi původu. Vzhledem k tomu, že při jednání soudu žalobkyně předložila zprávy, které mají datum, předcházející jejím pohovorům, žádá žalovaný, aby k nim nebylo

přihlédnuto, neboť mohly být předány správnímu orgánu před jeho rozhodováním ve věci. Zdravotní důvody žalobkyně nejsou azylově relevantní, žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobkyně podala jménem svým a nezletilého dítěte Wonder Ephraim Samm PETERSON žádost **dne 11. 7. 2014**, uvedla, že je státním příslušníkem Libérie, národnosti Loma, je vdova, rodiče žijí v Libérii a tam žijí i její další tři děti. Do listopadu 2013 žila žadatelka v Libérii, v Monrovii, v květnu a červnu v Nizozemsku a od listopadu 2013 do 4. 7. 2014 v Norsku. Je křesťanského vyznání, byla členkou strany CDC, má základní nedokončené vzdělání. V Libérii pracovala jako obchodnice s textilem. K důvodům opuštění vlasti žalobkyně uvedla, že Libérii opustila v listopadu 2013, aby zachránila život svůj a svého syna. Existuje tam skupina, která chtěla udělat obřízku jejím dětem, musela ji podstoupit i ona a je to velmi bolestivé, nechtěla, aby toto musely podstoupit její děti. Odjela i z politických důvodů, během prezidentských voleb organizovala kampaň ve prospěch svého kandidáta, pana George VIA, později přišli a ptali se, proč to udělala. Když byla v Amsterdamu, zabili její kamarádku a zaútočili na její majetek, málem ji též zabili. V listopadu odletěla do ČR, strávila tu jeden den, poté jela do Norska autem s paní, která jí zařídila české vízum, byla to Nigerijka. V Norsku žádala o azyl, v červenci 2014 byla vrácena do ČR. Zpátky se nemůže vrátit, žádá o azyl, aby si zachránila život. Její osud je v rukou božích, ten ji dovedl do ČR. K zdravotnímu stavu žalobkyně sdělila, že má problémy s krční páteří a migrénami, syn je zdravý. **V rámci pohovoru dne 17. 7. 2014** žalobkyně sdělila správnímu orgánu, že jí pomohla jakási paní získat vízum, nemohla letět přímo, ale přes Belgii, odtud přilétla do Prahy, s paní pak jela autem do Norska. V Norsku jí řekla, že se jí musí odvděčit, bude dělat prostitutku, žalobkyně nechtěla, řekla, že je těhotná, paní pro ni ale již měla klienta. Po určité době se jí podařilo odjet s pomocí jedné paní do Osla, tam ji vysadili na vlakové stanici a ráno ji kdosi dovedl na policii. Byla umístěna v táboře, kde jí řekli, že pojedje zpět do ČR. Na cestu si doma vydělala obchodem, má zde dokumenty. S paní odjela do Ghany do Akkry před českou ambasádu, potřebovala se dostat pryč, pak se vrátily do Libérie a odletěly do Prahy přes Belgii. Ta žena v Libérii nebydlí, hodně cestuje, navštěvovala obchod žalobkyně na trhu. Zнала ji asi dva týdny, pak viděla, jak hoří její obchod a ptala se, co se děje a nabídla jí pomoc. Je to vlivná osoba, nabízí pomoc lidem v nouzi. Jenže pak to dopadne jako v tom Norsku, žalobkyně z toho má noční můry. K dotazu, jak se ocitla žalobkyně v Nizozemí, uvedla, že přes kamarádku, kterou potkala v Ghaně v Akkře, procházela se tam na pláži, spřátelily se a ona chtěla, aby ji navštívila v Holandsku. Telefonovaly si a s doklady uspěla žalobkyně až v květnu 2014, dostala vízum na 2 měsíce. K dotazu na množství razítek v pase žalobkyně uvedla, že toto souvisí s jejím obchodem, jezdí pro zboží a prodává ho. V Nigérii kupovala umělé vlasy a vlasové přípravky, v Togu oblečení, šaty co má sama, jsou z Ghany. Její manžel zemřel, když byla v Libérii, snažila se, aby děti byly s ní, když byla pryč, nechávala je u přítelkyně. Snažila se držet je dále od rodiny, aby nemusely podstoupit obřízku. Žila v Monrovii, bydlela v místě, zvaném ILWA, vlastnila dům, který tam už teď není. Žila tam s paní, která jí pomáhala a s dětmi. Manžela zabili při volební kampani v r. 2005. Policie nic neřešila, musí se jí zaplatit a stejně nic nevyřeší. Za stranu CDC v prezidentských volbách kandidoval George Via a Vincent Tolmo, účastnila se ještě jedné demonstrace, na které bylo zabito mnoho lidí. Bylo to v hlavním městě na hlavní třídě před prezidentským palácem, pustili tam slzný plyn a pak proběhla i střelba. Volby ale vyhráli jiní, prezidentkou je Elen Johnson ze strany UP, lidé z této

strany pak také obtěžovali žalobkyni, protože byla na fotografii s kandidáty. Zapálili jí obchod i dům, když byla pryč. Obchod v červenci 2013, když se vrátila z Nizozemí, přespávala pak u přátel, dům zapálili v srpnu. Prezidentka je starší paní, její děti jsou ve vládě, v Africe je to tak, že člověku nikdo nepomůže, každý musí přežít sám, žalobkyni pak sledovali dva nebo tři muži. Vždy, když šla z domu, snažila se, aby ji nikdo neviděl a tak nevěděli, zda je doma nebo ne. Aby děti neměly problémy, žijí u hranic s Pobřežím Slonoviny u cizí rodiny. Má tu registraci své živnosti i výpis, musela vydělávat peníze, byla samoživitelka. Libérie je svobodný stát, zrušení obchodu nefunguje, musí se spálit, zničit. Na stěnu obchodu napsali, že je podpůrkyně CDC, tak to udělali lidé z UP. Nejdříve vylomili dveře, nalili benzín na část obchodu, aby neshořely vedlejší a zapálili, lidé viděli kouř, začali hasit oheň, přišli hasiči a policie řekla, že nemůže nic dělat, protože nemají žádného podezřelého. Její kamarádka byla zabita, protože byla velmi aktivní, ubodali ji. Když někoho vidí na fotce, ukáže na něho a zabijí ho. Děti žalobkyně odvezla k přítelkyni v červenci 2013. Lidé z jejího kmene jí provedli obřízku a pořezali jí záda, snažila se, aby toho děti ušetřila, říkal jí to i otec, když u toho nikdo nebyl. Rodiče manžela žili v Gambii, ale již zemřeli. V Holandsku potkala otce svého malého syna, je také z Libérie, ale žije v Amsterdamu. Volala mu z Norska, ale teď neví, kde je. V Libérii je obřízka tradicí, vláda s tím nic nedělá. Protože už nemá žádný domov a potřebuje žít pro své děti, požádala o mezinárodní ochranu. V Libérii je to jako uzavřený kruh, pronásledují vás, i když jste pryč, hodně se zabíjí. Doplnující pohovor byl pak s žalobkyní proveden dne **16. 10. 2015**, uvedla, že si další jména ze strany nepamatuje, snad George Sulu a nějaká žena, na její jméno si nemůže vzpomenout. Za žalobkyní přišli z té strany CDC, že dělá obchod, aby jim pomohla s kampaní. Jejich zájmem je změnit zemi, poskytnout mladým jiný život, svobodu, lidská práva, někteří členové strany se dostali do senátu a poslanecké sněmovny. Žalobkyně se stala členkou strany v r. 2005, pak se všichni rozprchli, ale vrátili se v r. 2011. Žalobkyně dala dohromady lidi, otiskli jim prsty a stali se členy strany. Jezdili autem městem a mluvili s lidmi. Do činnosti strany se tedy zapojila až v r. 2011, měla průkaz. V listopadu 2011 bylo hodně lidí zabito, byly pořádány demonstrace, pochody. Žalobkyně předložila žalovanému fotografii, kde je měsíc před volbami s oběma jmenovanými kandidáty. Pak ale měla problém a stranu i zem opustila. Byli zabiti její přátelé, její manžel při kampani v r. 2005, byl zastřelen. V Libérii je kampaň velmi důležitá, ale nebezpečná. Do obchodu jí dávali papíry, že za ní přijdou, bála se. Obchod byl z cihel, byla tam koupelna, ale okno nebylo, prodávala tam oblečení na muže a ženy, měla hodně zákazníků. Vydělávala asi 5 tisíc USD za měsíc, stačilo to, byla s dětmi šťastná. Když odjela, měla na záskok děvče, vozila hodně zboží, navštívila hodně zemí v Africe. Děti zůstávaly doma, vracela se, aby byla s nimi. Za obchody cestovala se známými, s ženami. Nyní jsou děti u města Kodiva, žalobkyně jim volá, když má peníze. Náklady na jejich živobytí platí její přítelkyně, u které bydlí. S otcem syna je v kontaktu, žije v Holandsku, ale nechce mu volat, syna ještě neviděl, jenom na fotografii. **Dne 26. 10. 2015** byla žalobkyně seznámena s podklady správního orgánu.

Z lékařských nálezů, předložených žalobkyní při jednání soud konstatoval, že dne 5. 9. 2016 žalobkyně podstoupila gynekologické vyšetření v Kostelci nad Orlicí, bez závažnějších obtíží, dne 6. 9. 2016 pak v nemocnici v Rychnově nad Kněžnou byla ošetřena na chirurgii s rezistencí vel. 1x1 cm na hlavě a konstatovány žilní městky dolních končetin. K dalším podkladům, které byly soudu předloženy v anglickém jazyce a pojednávají o situaci z r. 2011 a 2013 soud nepřihlédl, neboť

konstatoval, že mohly být předloženy při jednání soudu v českém jazyce, případně před jednáním soudu za účelem provedení jejich překladu do českého jazyka, což se však nestalo.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,

- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Po přezkoumání a projednání věci žalobkyně konstatuje krajský soud, že žalovaný přijal žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, provedl s ní pohovory a seznámil ji řádně s podklady, které shromáždil o zemi jejího původu. Žalobkyně uvedla, že se k podkladům vyjádří, v určené lhůtě však žádné vyjádření nepředložila a žalovaný poté vydal rozhodnutí ze dne 23. 11. 2015. V uvedeném postupu správního orgánu soud neshledal žádné pochybení. Vůči soudu pak žalobkyně podala žádost o ustanovení právního zástupce, jíž soud vyhověl, později však soudu předložila plnou moc, udělenou OPU v Praze. Plná moc nese datum 14. 12. 2015, soudu byla doručena dne 22. 12. 2015. Soudem ustanovená zástupkyně žalobkyně provedla řádné doplnění žaloby k výzvě soudu, dne 8. 3. 2016 pak OPU podalo jménem žalobkyně repliku k vyjádření žalovaného. Z uvedených skutečností je, dle názoru soudu, možno dospět k závěru, že žalobkyně měla dostatečný časový prostor k předložení jakéhokoli podkladu, který považovala k jednání soudu, nařízenému na 6. 10. 2016, za potřebný, neučinila tak. Předložení důkazů v anglickém jazyce při jednání soudu tak pokládal soud za nepřípustné a to z důvodu hospodárnosti i případné nutné časové prodlevy řízení. Soud zdůrazňuje, že materiály jsou z internetových stránek, z r. 2011 a 2013.

Krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný se na str. 1 – 9 velice podrobně věnoval veškerým sdělením žalobkyně z průběhu správního řízení, kdy v doplňujícím pohovoru se pak snažil objasnit některé dikrepance tvrzení žalobkyně. Strana 11 – 14 pak obsahuje velmi podrobné vylíčení historie strany CDC v Libérii, z něhož pak žalovaný dále těžil při porovnání žalobkyniných tvrzených skutečností s realitami, na němž postavil závěr o nedůvěryhodnosti její výpovědi. Po přezkoumání věci soud konstatuje, že s učiněným závěrem žalovaného souhlasí. Je si přitom vědom sdělení žalobkyně o tom, že neumí číst a psát, ač uváděla, že do školy chodila, avšak výuka byla chaotická. Již počátek jí tvrzených skutečností je však rozporuplný, neboť o svém manželovi nejdříve prohlásila, že smrt manžela nenahlásila, nikdo ji nevyšetřoval, dále tvrdila, že byl zabit v r. 2005 při volební kampani, na níž se podílel. Později ale uvedla, že byl zastřelen, neví, kdo to učinil, neboť u toho nebyla, policie prohlédla místo činu, ale po proběhlém šetření věc uzavřela bez zjištění viníka. Rozporuplná, a to vážně, jsou i další její tvrzení, žalovaným vyhodnocená na str. 15 – 16, a to okolnosti zapálení jejího domu, obchodu, smrti své kamarádky, členství ve straně, svého pronásledování. Krajský soud konstatuje, že pokud byla žalobkyně skutečně aktivně činná v období přípravy a uskutečnění voleb v r. 2011, je s podivem, proč by poté prakticky dva roky běžně odjížděla z místa bydliště i země původu za obchodem či navštěvovala známou v zahraničí, své děti ponechávala v zemi původu a rozhodující ataky na její osobu by započaly až v r. 2013. Takovému tvrzení soud neuvěřil a dospěl k zásadnímu závěru o jeho nevěrohodnosti. V této souvislosti pak soud připomíná i nevěrohodnost žalobkynin předloženého důkazu při jednání soudu, kdy na obálce dopisu, který měl doložit trvajících výhrůžky žalobkyni, byl uveden zcela jiný odesílatel, než který byl podepsán na dopisu, adresa žalobkyně byla přesně uvedena, ač žalobkyně sdělila, že ji nikdo nezná a je tedy pisatelem zjištěna zřejmě z telefonního styku s dětmi. Soud, s ohledem na popsané okolnosti věci, jeho věrohodnosti nemohl uvěřit. Soud proto dospěl po přezkoumání věci

k obdobnému závěru jako žalovaný správní orgán, je přesvědčen, že v daném případě nastala situace, judikovaná rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v Brně rozhodnutím ze dne 14. 5. 2008, čj. 7 Azs 25/2008, kdy soud uzavřel, že nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro jeho udělení dle § 12, písm. a) i b) zákona o azylu. Obdobně pak NSS pojednal o nutnosti pravdivé výpovědi ve svých rozhodnutích ze dne 3. 9. 2009 pod čj. 7 Azs 63/2009, či ze dne 30. 6. 2010 pod čj. 9 Azs 16/2010.

K problému žalobkyní uváděných obav z provedení obřízky jejich dětí soud připomíná, že její děti, dle její vlastní výpovědi, zůstávaly po dobu jejich cest za obchodem často delší dobu osamoceny s opatrující osobou, a to v jejím domě, k žádné jejich úhoně však nikdy nedošlo. Neděje se tak ani po celou dobu její nepřítomnosti v zemi původu, ač, pokud by měl pisatel výhrůžného dopisu znát přesnou adresu její v ČR na základě telekomunikačního spojení, znal by jistě i přesný pobyt jejich dětí. Žalobkyní tvrzený důvod obav z návratu do země původu je tak, dle mínění soudu, naprosto nedůvodný. Je tak nadbytečné soudit oprávněnost poukazu na dostatečnost či nedostatečnost opatření státních orgánů Libérie proti těmto zavrženíhodným, zejména ze zdravotních důvodů, praktikám, neboť soud je přesvědčen, že hrozba není v případě dětí žalobkyně z výše uvedených důvodů reálná. Konečně, i tvrzení žalobkyně o pobytu jejich dětí a poskytovaných prostředcích jejich obživy je rozporuplná, neboť tvrdila, že žijí u kamarádky, jindy zase že u cizích lidí. Soud dále konstatuje, že ustanovení § 13 v případě žalobkyně a jejího nezletilého syna není naplněno, pro rozhodnutí o neexistenci důvodů, hodných zvláštního zřetele, měl žalovaný dostatečné podklady a na str. 19 přezkoumatelným způsobem vyjádřil, proč tyto v případě žadatelů neshledal. V neposlední řadě pak citované rozhodnutí žalovaného na str. 20 – 22 řádně odůvodňuje skutečnost, že v dané věci nebyly shledány žádné důvody pro využití ust. § 14a a 14b zákona o azylu, tedy, že nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalobkyni a jejímu nezletilému synovi. Toto odůvodnění považuje soud za vcelku vyčerpávající, výše konečně, dle svého přesvědčení, dostatečně zdůvodnil, proč se přiklání k závěru o nevěrohodnosti tvrzení žalobkyně, z něhož pak vychází i závěr, že její obavy z pokračování tehdejší situace nejsou důvodné. Dále pak v Libérii aktuálně není žádný vnitřní ozbrojený konflikt přítomen, vycestování žalobkyně a jejího syna není z žádného důvodu v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Závěrem proto krajský soud konstatuje, že neshledal žádné porušení zákona o azylu, žádnou vadu řízení, ani porušení jednotlivých ustanovení správního řádu. Žalobní námitky nejsou důvodné a soud proto žalobu zamítl, v souladu a s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 6. října 2016

JUDr. Jana Kábrtová v.r.
samosoudkyně